

איך נוצר הצב

טד יוג'ה

ונהנה מאוד מהאוזניים הגדולות שלו. בסוף החליט שטורטו כבר אתקרר מספיק "הוא שכב מחוץ לתנור מספיק זמן" אמר "בדיוק כמו רוב החיות בגודלו" ונשב בו חיים. אבל אז הרגיש שטעה, כי טורטו

כשהיוצר עשה חיות, הוא קודם כול נתן להן צורה בחמר. אחר כך אפה אותן בתנור השמש עד שהתקשו. כשהוציא אותן מהתנור נתן להן להתקרר ורק אז נשב בהן את החיים. בסוף הלביש אותן בעור, צמוד כמו חולצת טריקו.

כל החיות קיבלו עורות שונים. ביום קריר היוצר נתן להן עורות צפופים, בעלי פרווה. כשעשה דובים וצאן ירד שלג כבד.

ביום חמים החיות החדשות קיבלו עורות דקים. ביום שבו עשה כלבי זרזיר ותחש, וילדים וילדות, מזג האוויר היה חם מאוד והיוצר חבש כובע בעל שוליים רחבים וכל הזמן שתה מיץ תפוזים קר.

יום שבו עשה את הצב טורטו היה כל כך חם שזעה נטפה מקצות אצבעותיו.

אחרי שטורטו נאפה בתנור היוצר הוציא אותו לקירור, ובעצמו נשען אחורה בכסא שלו ואמר לפיל לנפנף עליו באוזניים. הוא עשה את הפיל רק ימים אחדים קודם

עוד לא היה די קריר. באותו יום, בלי כל רוח קרירה מנשבת, טורטו נשאר חם מאוד, כמעט כמו שהיה כאשר יצא מהתנור. "אוו!" קרה היוצר. הוא הפיל את טורטו, קפץ על רגל

קל וזריז.
"צא משם!" קרא היוצר וירד על ברכיים כדי להוציא את
טורטו, אבל טורטו תוך רגע ברח מצד שני של הארון,
ובזמן שהיוצר ניסה לקום, טורטו עבר כבר בדלת ורץ
החוצה לעולם הרחב, ללא עור.

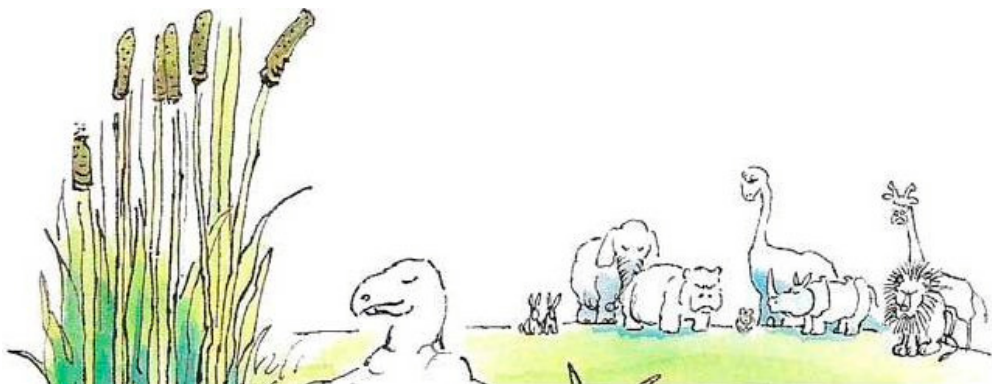

ראשית כל הוא הלך לבריכת מים קרירה וטבל פנימה.
שם הוא שכב ימים אחדים כדי להצטנן. אזי יצא והתחיל
לחיות עם חיות אחרות, אך עדיין היה חם מאוד. מתי
שחום גופו הציק לו, הוא חזר לבריכה לקרר את עצמו.
כך הוא חי בנחת ובנעימות.
פרט לדבר אחד. חיות אחרות לא אוהבו את מראהו.
לכולם היו עורות. כשראו את טורטו בלי עור, הזדעזעו
ממש.
"אין לו עור" קרא הדרבן.
"זה גועלי, זה לא הוגן!" קרא יאק.

אחת לקצה השני של בית המלאכה ונפנף באצבעותיו
הכוויות.
"אוו! אוו!" קרא שוב וטבל את ידו בדלי קרח, כדי להקל
על הכויה.
ובינתיים טורטו שכב על הרצפה ונאנח מרוב חום. "או,
כל כך חם לי!" צרח "כל כך חם!"
היוצר היה מוטרד מכך שנתן לטורטו חיים עוד לפני
שזה התקרר דיו. "רק רגע, טורטו" אמר "תכף אלביש
עליך עור דקיק, קריר. אז תרגיש טוב יותר."
אבל טורטו לא רצה עור. היה לו מספיק חם גם כך. "לא!
לא!" הוא צעק "אני איחנק. תן לי ללכת כמה ימים בלי
עור. תן לי לקרר את גופי קודם."
"לא יתכן" אמר היוצר "כל היצורים לובשים עורות."
"לא, לא!" קרא טורטו וניגב זיעה ממצחו הקטן "לא
עור!"
"כן!" קרא היוצר.
"לא!" קרא טורטו.
"כן!"
"לא!"

היוצר ניסה לתפוס את טורטו, אך זה התחמק והסתתר
תחת ארון. בלי עור המקשה על תנועה טורטו הרגיש

הדוב חיטט באוזנו כאילו נכנס לו שם זבוב. וכשטורטו ניגש לארמדיל, זה אסף את כל הבנים ובנות שלו והוליך אותם מהמקום בלי לומר מילה.

"אז זה המשחק שלכם" אמר טורטו לעצמו. ואז בקול רם אמר "חכו עד לתחרות מרוץ הבאה."
מאוחר יותר, לפנות ערב התקיימה ההתחרות וטורטו ניצח בכל המרוצים. אבל אף אחד לא הריע לו. טורטו אסף את כל הפרסים והלך לבריכה שלו לבדו.
"הם מקנאים בי" אמר "לכן הם מתעלמים ממני. אבל אני אעניש את כולם. אמשיך לנצח בכל המרוצים."
באותו לילה היוצר בא לטורטו וביקש שייקח לעצמו עור של ממש, לפני שיהיה מאוחר מדי. אבל טורטו סירב.
"החיות האחרות סתם מפונקות" אמר "הן מכוסות

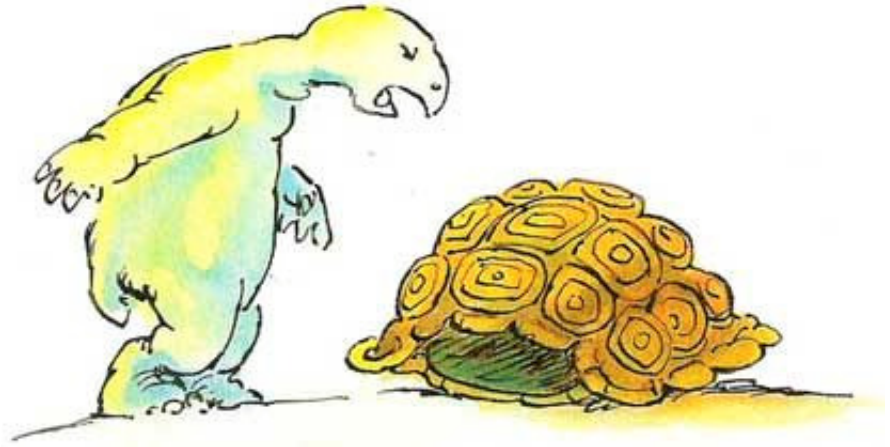
"הוא לא נורמלי, עזבו אותו לעצמו" אמר עצלן.
והחיות התחילו להתעלם מטורטו. אך לא יכלו להתעלם ממנו לגמרי, כי הוא היה רץ מהיר, וניצח תמיד כשהחיות ערכו מרוצים. הוא היה כל כך זריז בלי עור שחיות אחרות לא יכלו להשתוות עמו במהירות.
"אני רץ גאון" אמר "אתם חייבים לכבד אותי. אני מהיר יותר מכולכם ביחד. אני עשוי שונה."
אך הם עדיין התעלמו ממנו, ואפילו כשנאלצו לתת לו פרסי זכייה של כל המרוצים, עדיין התעלמו ממנו.
"טורטו נע במהירות גדולה" אמרו "יותר מהר מכולנו. אבל איזה מין יצור הוא? בלי עור."
וכולם הרימו את אפיהם.
בהתחלה טורטו לא דאג. כשהחיות נהגו להתאסף, עם כל הפרוות שלהן מוברשות ועורות מצוחצחים, הוא התהלך ביניהן ערום, מחייך באושר.
"מתי היוצר הזה ילמד להתנהג כראוי" צעק תרנגול הודו בקול חזק, כדי שכולם ישמעו.
"רק אל תשימו לב עליו" נהם התנין וזחל בשריון הכבד שלו לכוון הפוך.
כל החיות הסתובבו בכוון הפוך מטורטו.
טורטו ניגש לדוב ושאל על מה כולם מסתכלים, אבל

אך מיד התחרט. "לא!" קרא "הם שחצנים. אמשיך לנצח בתחרויות למרות כל זה. עוד אלמד אותם." והוא קם ממקומו והלך אחרי כולם. הוא מצא את כולם ביחד תחת עץ גדול, ושם התקיימו המרוצים. "הי!" קרא כשניגש אליהם "ומה אתי?" אך באותו רגע הנמר הראה לו שלט. ועל השלט היה כתוב:
"אין כניסה לחיות ללא עור."

טורטו הלך משם מדוכדך. היוצר בא אליו. "אז מה, טורטו" אמר "אולי בכל זאת תרצה בעור?"
טורטו חשב זמן רב ובסוף אמר "כן, אני רוצה עור. אבל עור מיוחד מאוד."
"איזה מין עור?" שאל היוצר.
"אני רוצה עור שאוכל להלביש אותו ולהוריד אותו מתי היוצר קמט את מצחו. "אני חושש" אמר "שאין לי דבר כזה."
"אז תעשה אחד" אמר טורטו "הרי אתה היוצר. שארצה?"
היוצר הלך וחזר כעבור שעה. "האם תרצה עור יפה?" שאל "או לא אכפת לך אם העור יהיה מכוער?"
"לא אכפת לי איזה מין עור זה יהיה" אמר טורטו "כל זמן שאוכל ללבוש ולהוריד אותו מתי שארצה."

בעורות ולכן חושבות שכך צריכים להיות כולם. זו שחצנות. אבל אני אלמד אותן לא להיות שחצנים והן עוד יכבדו אותי. אנצח בכל המרוצים."
וכך גם היה. אבל החיות לא כיבדו אותו. להפך, הן שנאו אותו יותר ויותר.
יום אחד, כשאמורה הייתה להתקיים תחרות חשובה מאוד כל החיות התאספו המקום הרגיל. אך כשטורטו הופיע כולם עזבו. פשוט קמו והלכו. טורטו ישב לבדו על מסלול המרוץ והביט אחריהם. הוא הרגיש עזוב.
"אולי" אמר "היה טוב יותר אילו היה לי עור. לא הייתי יכול לרוץ כל כך מהר אבל לפחות הייתי זוכה בחברים. וחץ מזה, אחרי כל הניסיון שצברתי הייתי יכול עדיין לרוץ מהר."

אבל אז, בעמדת הזינוק, טורטו הוריד את עורו הצחוק שלהם הפך למבטי זעף. הוא ניצח שוב בכל המרוצים ואז נכנס לעורו כדי לאסוף את הפרסים. כך עבר לפני כל החיות. "הגיע עכשיו תורי להיות שחצן" חשב לעצמו. והלך הביתה, הוריד את עורו וישן בשקט. החיים נראו לו מתוקים מאוד
כך עברו שנים. החיות אמנם דיברו אתו עכשיו, אבל זכרו איך הוא היה קודם. אך לא הטרידו את טורטו והוא נהנה מאוד מהעור שלו. הוא גם נשאר בו בלילה, אחרי המרוצים. הוא עשה בו הכל, פרט לריצה עצמה. בדרך כלל הוא זחל באיטיות, חייך לעלים ופרחים וכך עבר לו הזמן.

היוצר הלך וחזר שוב כעבור שעה. "הנה זה. זה הטוב ביותר שיכולתי לעשות."
"מה זה!" קרא טורטו "הרי זה נראה איום!"
"קח אותו או עזוב אותו" אמר היוצר והלך משם. טורטו בדק את העור. הוא היה קשיח, כבד וחזק.
"זה נראה כמו אגוז קוקוס עם חורים."
וכזה הוא היה באמת. אבל העור הבריק. וכשטורטו לבש אותו מצא שהוא גם נוח. היה לו רק חסרון אחד. הוא יכול לנוע בו רק לאט מאוד.
"למה לי למהר?" אמר טורטו לעצמו "הרי כשמדובר על תנועה, אני מהיר יותר מכולם" והוא צחק. הוא נהנה ממש. ומיד הלך למקום בו החיות קיימו תחרויות ריצה. כשהתקרב, חשב שאולי העור שלו קצת גס מדי. אבל אחר כך אמר "מדוע לי להתלבש יפה בשבילם. זה יספיק. העיקר הן התחרויות."
הנמר הוריד את השלט שלו והביט בחשש כשטורטו עבר לידו. כל החיות הסתובבו והביטו עליו.
"זה בכל אופן שינוי" חשב טורטו. וכרגיל רשם את עצמו לכל המרוצים. החיות התחילו לדבר ולצחוק כשתארו לעצמן איך ירוץ טורטו בעור החדש הכבד שלו. "הוא יראה מצחיק ונצחק ממנו" וצחקו כולם ביחד.

מיד עם הצד הראשון העור הכבד, הקשיח, מנע ממנו לרוץ. הוא עוד ניסה. הוא עלה על רגליו, עשה צעד אחד, ועוד צעד, ורצה לעשות צעד שלישי כשהמרוץ הסתיים ופשדה הציטה ניצחה. טורטו לא עשה אפילו שלושה צעדים!

וכך זה המשיך בכל המרוצים. טורטו לא עשה יותר משלושה צעדים עד שהמרוץ נגמר. הקהל נהנה וטורטו בכה מבושה. אחרי התחרות התחיל לחזור הביתה. הוא רצה להסתתר. אבל אם בזמן כשחזר עם כל הפרסים החיות התעלמו ממנו, הפעם הן ליוו אותו בצחוק רם. "מי היצור האיטי ביותר?" קראו. "טורטו!"

ועד היום ידוע שטורטו הצב הוא האטי ביותר מבין כל החיות.

הייתה תקופה שבה לא היו תחרויות במשך שבועות רצופים וטורטו לא הוריד את עורו בכלל. עד שהגיע המרוץ הראשון והוא ראה שאינו יכול להוריד את עורו. כמה שלא דחף ומשך הוא נשאר תקוע בפנים. אך הרי נרשם כבר לתחרות והיה צריך לרוץ. הוא נעמד על הקו הזינוק ליד ליסי הארנבת, בוג הכלב-זרזיר, פשדה הציטה ומושה היען. הם היו כולם רצים נהדרים, אבל בדרך כלל הוא ניצח אותם בקלות. הקהל הביט בדריכות.

"אולי העור שלי לא ישנה הרבה" חשב טורטו "הרי עד עכשיו אף פעם לא ניסיתי לרוץ בו." נשמעה יריית פתיחה והארנבת, הכלב-זרזיר, הציטה והיען התחילו לרוץ. ואיפה טורטו הצב? הקהל פרץ בצחוק. טורטו נפל על פניו ולא זז ממקומו.

